

аѣ са вярва пакъ въ Атина, и тамо сѣде та предава Риторическо и философско училище съ голяма слава. Най поскѣ рекоуа иѣкойи чи не бѣрвалъ право Евалискитѣ вогови, за което са уплаши Аристотель да не уеѣатъ и него Атинанитѣ, каквото ученуа и Сократа философа, и побѣгна отъ Атина, та отиде въ Хаалида градъ, и тамо умръ. Написа презъ животатъ си много списаниѣта, но по многото са изгубенуа.

Тойзи философъ дѣто сѣдиаше и дѣтесо заприше думаше инокри и на прѣдтеитѣ си и ка ученицитѣ си, зацо очитѣ прѣматъ свѣтлината и глѣданѣто отъ въздухатъ, който е около тѣхъ, а душата прѣма свѣтлина отъ надѣитѣ. И пакъ думаше: коренитѣ на ученѣето са горчици, а плодате му е сладокъ. Думаше: тоще, зацо три работы треба да има, който иска да са научи: първо, да има остроумѣе: второ, да има отъ кого да са научи: трето, да има приаѣжанѣе за да са учи. Попытаху го: по какво са разпознаватъ ученитѣ отъ неученицитѣ; а той отвѣща: по което са разпознаватъ живытѣ отъ мъртвытѣ. Думаше: зацо по гочтѣи са оиѣ родители, който са научил дѣцата си, отъ оиѣ, който са ги токмо родил: зацо тѣи имъ са дади токмо животъ, а оиѣ имъ са дади добръ